

THE WORLD OFFROAD
ΡΑΜΠΑΤ-ΝΤΑΚΑΡ
 9 771105 128005
  ΑΚΗΣ ΤΕΜΠΕΡΙΔΗΣ
Α.Τ., ΒΟΥΛΑ ΝΕΤΟΥ

Σαχάρα!

Ανάμεσα στον 30ό και τον 20ό παράλληλο, μεταξύ Μαρόκου και Μουριτανίας, δηλαδή, η απόλυτη έρημος του πλανήτη σε κυριεύει!...

Καθισμένος στο ειδυλλιακό κόμπινγκ Ocean, έξω από το Σεν Λουί της Σενεγάλης, την πρώτη πόλη όπου αποίκισαν οι Γάλλοι στην Αφρική το 1659, με τα κύματα του Ατλαντικού να χτυπούν αδυσώπητα την ακτή από τη μια και τον ποταμό Σενεγάλη να εκβάλλει από την άλλη, συλλογίζομαι πόσα συνέβησαν στη ζωή μας τον τελευταίο μήνα. Από τη στιγμή που αφήσαμε πίσω μας το Ραμπάτ, κάναμε 6.000 χλμ., από τα οποία τα 4.000 ήταν στη Σαχάρα. Θα μπορούσαν να είναι περισσότερα, αλλά έχουμε καιρό. Μετά το καλοκαίρι, λέμε να διασχίσουμε την υπόλοιπη Σαχάρα, από την Αίγυπτο μέχρι την Τυνησία. Ήδη, όμως, στο μυαλό μας κυριαρχούν οι εικόνες που ζήσαμε και όχι εκείνες που θα έρθουν. Κάποιες, βέβαια, δεν είναι εύκολο να βγουν στην επιφάνεια...

Με δυσκολία μπορούμε τώρα να θυμηθούμε τη Φεζ, την πόλη με τη μεγαλύτερη Μεδίνα στο Μαρόκο. Κι όμως, για ένα ολόκληρο σαββατοκύριακο καθήκαμε αρκετές φορές στην απίστευτη ρυμοτομία των στενών της. Τη Μεκνές δεν τη ζήσαμε για πολύ, αφού μας συνεπέρα η γειτονική Μουλάι Ιντρί, η ιερή πόλη που φέρει το όνομα του απογόνου του Μωάμεθ -καλύτερα- το ίδιο το Μαρόκο. Σε ένα μέρος που θυμίζει -πολύ- Ελλάδα, πρώτη δυναστεία του Μαρόκου ή -καλύτερα- το ίδιο το Μαρόκο. Σε ένα μέρος που θυμίζει -πολύ- Ελλάδα, δια γνωρίσαμε το Μωχάμεντ, έναν ξερακιανό 50άρη που μας ξενάγησε με θέρμη στην ιστορία του τόπου του. Οι μηνήμες καθαρίζουν από τη μέρα που σκαρφαλώσαμε το Μέσο Άτλαντα, όπως και το ίδιο το τοπίο σε μια κωμόπολη -πίως τη λέγανε... Ρις (-) - συναντήσαμε άλλον ένα Μωχάμεντ (οι μισοί έτσι λέγονται στη χώρα), που επίσης μας άλλαξε όλο το πρόγραμμα. Μας έστειλε πάνω στον Άτλαντα πάλι, στο βερβερικό χωριό Ιμιλσίλ (πάνω από τα 2.300 μ.), όπου οι γυναίκες βγαίνουν παγανιά για να βρουν άντρα κάθε Σεπτέμβριο. Ξοδέψαμε δύο μέρες και μπόλικο πετρέλαιο, για να βρούμε από τα 3.000 μ. υψόμετρο στην άσφαλτο, και συγκεκριμένα στο φαράγγι Νταντές. Ένα περιβάλλον τόσο ελληνικό (σαν την Ευρυτανία κάτι), που μας κράτησε μόνο μία νύχτα. Αντί για πεζοπορία στο φαράγγι, κινήσαμε προς τα ανατολικά, προς το Ερφούντ. Θυμάστε την ταινία Βαβέλ; Εκεί όπου έφαγε τη σφαίρα η Μπλάνστ... εκεί, στα σύνορα με την Αλγερία, ξεκινά Σαχάρα. Κι εμείς είχαμε το μυαλό μας μόνο σ' αυτήν...

Offroad με καμήλες και Discovery3...

Στη Μερζούγκα μάς ανέλαβε ο Αμπντελάγιε, ένας 30άρης με κινητό, που μιλούσε πέντε γλώσσες και σε ανόραζε και σε πουλούσε μέχρι να πιεις το τσάι μέντας στη σκηνή του. Πήραμε κάτι καμήλες και καθήκαμε για δύο ώρες στους πανύψηλους αμμολόφους, που γίνονται κόκκινοι πριν από το ηλιοβασίλεμα. Αξέχαστη βραδιά στη βεβερική σκηνή, με ταζίν κοτόπουλο (το φαγητό σήμα κατατεθέν του Μαρόκου) και τον τυπούρλο μπλουζ της Σαχάρας.

Ανήσχοι να εξερευνήσουμε με το δικό μας τρόπο -τετρακίνητα, δηλαδή- τις παρυφές της ερήμου, βάλουμε στο GPS τα waypoints που βρήκαμε στο Sahara Overland (www.sahara-overland.com) και χαράξαμε πορεία 240 χλμ. προς το Ταγκουνίτ. Εκεί φτάνουν μόνο κάτι τρελαμένοι Ισπανοί με 4x4. Το ίδιο βράδυ, κάπου στα μισά, διανυκτερεύσαμε για πρώτη φορά στη Maggijolina, τη σκηνάρα μας, στην αγκαλιά δύο αμμολόφων. Αυτή η νύχτα δεν ξεχνιέται, ούτε και τα δύο αδέρφια -Βέρβεροι κι αυτοί- που συντηρούν το Auberge Marabout στη μέση του πουθενά. Κουρασμένοι, φτάσαμε την επομένη στο Εμακίντ, ένα χωριό σαν τη Μερζούγκα στο νοτιοανατολικό άκρο της χώρας, εκεί όπου τελειώνει ο δρόμος και ξεκινούν άλλοι αμμόλοφοι. Πήγαμε για μερικές φωτογραφίες, αλλά ο Αλί, ένας 22χρονος ιδιοκτήτης κάμπινγκ της φυλής Σαχάρου, μας κράτησε δύο μέρες κοντά του. Το βράδυ, το δικό του ταζίν το συνόδευε ένα ολόκληρο γκρουπ με κιθάρες και κρουστά. Ακόμα μια βραδιά που θα μείνει για πάντα στο «σκληρό δίσκο». Κάπου εκεί το πήραμε απόφαση: στο εξής θα βάζαμε πρόγραμμα μόνο και μόνο για να το ανατρέπουμε...

Κρησφύγετο στο Μαρακές

Δε θέλεις να αφήσεις την έρημο, όταν κολλήσει για τα καλά η άμμος στο ιδρωμένο δέρμα σου. Είναι αλλιώς και η ίδια και οι άνθρωποι της, οι οποίοι δε μασούν σε τίποτα και πουθενά και έχουν άπλετο χρόνο να σκεφτούν, να μάθουν μουσική και ξένες γλώσσες (τελικά, όλοι μιλούν άπταιστα μέχρι και γιαπωνέζικα) και, προπάντων, να επικοινωνήσουν. Πόσο μακρινός μάς φάνηκε, αλήθεια, ο γλυκύτατος Αλί (που, παρεμπιπτόντως, έχει μεγάλο σουξέ στις Ευρωπαϊκές τουριστικές) από τους χαρακτήρες της πλατείας Τζαμά ελ Φνα στο Μαρακές, όπου βρεθήκαμε δύο μέρες μετά... Και λέμε χαρακτήρες, γιατί εδώ είναι το μεγαλύτερο θέατρο του παραλόγου, μια πλατεία που γεμίζει κάθε απόγευμα από εκατοντάδες γηπευτές φιδιών ή μαιμούδων, παραμυθάδες, τραβεστίχορευτές της κοιλάδας, τατουάζχένες, σουβλατζήδες και μικροπωλητές μπαχαριών, σκευών, βοτάνων ή... δοντιών! Όλοι θέλουν να σου πουλήσουν κάτι με το έτσι θέλω και, αν δεν έχεις τις απαραίτητες αντοχές και μεγάλη δόση χιούμορ, δεν τη βγάζεις καθαρή. Το Μαρακές με την απέραντη Μεδίνα του μπορεί είτε να το λατρέψεις είτε να το μισήσεις -ή, μάλλον, και τα δύο μαζί. Το αντίδοτο στην τρέλα του είναι ένα ριάντ όπως το εκπληκτικό Bel Baraka (www.riadelbaraka.com). Εκεί φιλοξενηθήκαμε και βγάλαμε την άμμο από πάνω μας για δύο βράδια, ύστερα από πρόσκληση της Σαρλότ, της γλυκύτατης Θεσσαλονικιάς που κάποτε δούλευε εκεί και σήμερα διευθύνει το περιβόητο εστιατόριο Chez Dimitri της Ουαρζαζάτ, το οποίο ανήκει στον Πέτρο Κατρακάζο, ακόμα έναν υπέροχο Έλληνα του Μαρόκου.

Να πώς χάσαμε -ή κερδίσαμε;- άλλη μία μέρα...

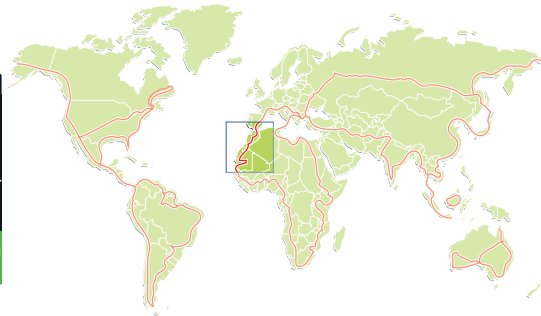
ΟΔΗΓΩΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Η Σαχάρα δεν αστειεύεται, γι' αυτό, πριν την εξερευνήσετε, ακολουθήστε τις παρακάτω οδηγίες:

01. Ποτέ μην ταξιδεύετε μόνοι.
02. Πριν ξεκινήσετε, πληροφορηθείτε από οδηγούς και Ίντερνετ. Μετά, ρωτήστε και τους ντόπιους, αν και στα τουριστικά μέρη θα σας αποκαρδιώσουν, ώστε να τους πληρώσετε για συνοδείας.
03. Στην έρημο είναι απαραίτητες οι κοντές σχέσεις.
04. Επίσης, GPS και waypoints απαραίτητα.
05. Εξοπλισμός: δύο ρεζέρβες, κομπρεσεράκι αέρα, ιμάντας, εργάτης, sand ladders, GPS, γρύλλος και καύσιμο για τουλάχιστον 1.000 χλμ.
06. Ιδανική πίεση: στο κύμα κανονική, στην έρημο μέχρι 50% (1,2-1,5 bar).
07. Μην σκαρφαλώνετε σε ψηλούς αμμολόφους χωρίς να τους έχετε περπατήσει.
08. Τα χειρότερα κολλήματα γίνονται σε επίπεδο έσχατος. Αν κολλήσετε, κάθε δευτερόλεπτο σπινταρισματος ισούται με ένα λεπτό σκαψίματος...
09. Η έρημος θέλει «διάβαση». Όταν επιβραδύνει το αυτοκίνητο, χρειάζεστε φόρα και στροφές κινήτορα στο φάσμα ροπής. Η έρημος βουλιάζει περισσότερο το σπόμετρο απ' ό,τι το ηρωί, το ίδιο και οι ροδιές, σε σύγκριση με τα απάτητα σημεία.
10. Τα εμπόδια στο δρόμο (πακκώβες κτλ.) δε διακρίνονται, όταν ο ήλιος είναι ψηλά.

“Ξοδέσαμε δύο μέρες και μπόλικο πετρέλαιο, για να βγούμε από τα 3.000 μ. υψόμετρο στην άσφαλτο, και συγκεκριμένα στο φαράγγι Νταντές.”

No man's land!

Έτσι λένε τη δυτική Σαχάρα, μια λωρίδα ερήμου μήκους 2.000x500 χλμ. από το Ταν Ταν μέχρι τα σύνορα της Μαυριτανίας. Μέχρι το '74 την έλεγχε η Ισπανία. Σήμερα την ελέγχει το Μαρόκο (υπό την επιτήρηση του ΟΗΕ), έπειτα από πολυετείς συρράξεις με το λαϊκό μέτωπο Πολιοστία, που δρούσε από τα τέλη του '60 στην περιοχή, για την αυτονομία των περίπου 100.000 κατοίκων της φυλής Σαχράουι. Ακόμη αυτοί οι άνθρωποι περιμένουν ένα δημοψήφισμα για να βρουν το δίκιο τους, αλλά το μαροκινό κράτος δε διατίθεται να κάνει πίσω, φτιάχνοντας υποδομές και προσφέροντας φοροαπαλλαγές, για να εγκαταστήσει κόσμο εκεί. Στις μέρες μας επικρατεί φαινομενική ηρεμία, αλλά, όταν περνάς από εκεί, σφίγγεται το στομάχι σου. Σε κάθε πόλη βρίσκεις τουλάχιστον δύο αστυνομικά μπλόκα, ενώ μετά την Ντάκλα το έδαφος είναι σπαρμένο με εκατομμύρια νάρκες. Δεν είναι και η πιο φιλόξενη περιοχή του πλανήτη, γι' αυτό κι εμείς τη διασχίσαμε σε δύο μέρες -όλη μια ατέλειωτη ευθεία είναι, εξάλλου- και μπήκαμε στη Μαυριτανία.

Στη Νουαντιμπού μάς υποδέχτηκε ακόμα ένας Έλληνας, ο 30χρονος Νικόλας Γεωργιάδης, που ασχολείται με το εμπόριο ψαριών. Μαζί του μάθαμε τα πάντα για την αλιεία της χώρας και γευτήκαμε το καλύτερο χταπόδι, τον πιο ωραίο αστακό και τη νοστιμότερη τσιπούρα της ζωής μας. Δύο μέρες αργότερα, με πόνο ψυχής τον αφήσαμε, για να μπορούμε βαθιά μέσα στην έρημο. Θέλοντας να φτάσουμε στο Άταρ, ή θα κάναμε 900 χλμ. από άσφαλτο μέσω Νουακασότ ή θα ακολουθούσαμε το μονοπάτι των 540 χλμ. κολλητά στα ναρκοθετημένα σύνορα του Μαρόκου και στη γραμμή του μεγαλύτερου τρένου του κόσμου - μήκους 2,5 χλμ., παρακαλώ! Φυσικά, προτιμήσαμε τη δεύτερη λύση. Όχι μόνοι, αλλά παρέα με τον Κριστόφ Μπάνγκερτ, φωτογράφο των New York Times, ο οποίος μας περίμενε με το παλιό, καλό Defender του για μέρες στη Νουαντιμπού. Ποτέ δε μένεις μόνος σου στην Αφρική...

Έχετε ακούσει για το Τσιγγέτι;

Ακόμα δύο διανυκτερεύσεις στην έρημο - με μια ξαστεριά που δεν έχουμε ξαναντικρίσει στη ζωή μας - και να 'μαστε στο Άταρ. Είχα μείνει εκεί κάποιες μέρες κατά τη διάρκεια του Ράλλυ Ντακάρ και ήξερα ότι δε λείπει πολλά. Έτσι, μετά τον ανεφοδιασμό, κινήσαμε προς Τσιγγέτι, 90 χλμ. βορειοανατολικά. Το χωριό αυτό των 3.500 κατοίκων έχει μεγάλη ιστορία και βρίσκεται κρυμμένο σε μια όαση ανάμεσα σε χιλιάδες αμμολόφους. Δύο μέρες ήταν αρκετές για να γίνουμε φίλοι με τον Αχμέντ, το μοναχικό Ξεναγό μας εδώ, αλλά και για να παίξουμε στους αμμολόφους με τα Land Rover. Δύο μέρες που θα μπορούσαν να είναι μία βδομάδα, αν παίρναμε απόφραση να πάμε ακόμα πιο βαθιά στη Σαχάρα, στο Ουαντάν και στην Τιτζικτζά. Όμως, ως μπν είμαστε πλεονέκτες, με τέτοιο ρυθμό δε θα βγούμε ποτέ από την Αφρική. Χαλαρά, περπατήσαμε στο χωριό, ήπιαμε βαρύ μαυριτανικό τσάι (ολόκληρη ιεροτελεστία το σερβίρισμά του), μας γνώρισαν όλοι στο χωριό, είδαμε τα χειρόγραφα του Ισλάμ από το 12ο αιώνα (κύμα όλα!) και μάθαμε ότι τότε η χώρα αυτή λεγόταν Τσιγγέτι (το όνομα Μαυριτανία είναι γαλλική επινόηση). Από εδώ ξεκινούσαν καραβάνια με χιλιάδες καμήλες φορτωμένες αλάτι, με προορισμό το σημερινό Μαρόκο, το Νίγηρα ή την Αλγερία, όπου το αντάλασσαν με υφάσματα. Σήμερα, το Τσιγγέτι προσπαθεί να αναβιώσει ύστερα από αιώνες παρακμής, βασιζόμενο στον τουρισμό. Θυμηθείτε με, θα χαλάσει έτσι. Μόλις που προλαβαίνετε να το ζήσετε αφτιασίδωτο, αυθεντικό, αφού μέχρι και αεροδιάδρομο έχουν φτιάξει λίγο πιο έξω. Δε χρειάζεται, μάλιστα, να ξεσκονίσετε τη μισή Σαχάρα, για να το βρείτε, όπως εμείς. Αρκεί μια πτήση από το Παρίσι προς το Άταρ. Τα υπόλοιπα θα τα βρείτε εκεί, όπως κι εμείς. Και -πιστέψτε με- το μυαλό μας είναι ακόμη εκεί, παρ' ό,τι ήδη έχουμε περάσει από την έρημο στη Σαχέλ (ξηρή σαβάνα) της Σενεγάλης και μένουμε να τη γυρίσουμε και τούτη την υπέροχη χώρα. Στ' αλήθεια, ονειρευόμαστε Τσιγγέτι ακόμη, αν και στη συνέχεια μάς περιμένει το Μάλι, η Μπουρκίνα Φάσο, ο Νίγηρας και το Καμερούν, που θα είναι η γειτονιά μας για τον επόμενο μήνα... Α. Τ.

19/05/2007
Φεζ (με τρένο)
Χαμένοι στο λαβύρινθο της Μεδίνας, Ψακραίμια, σπρώχνω δώστε 50 νιρχάμ για έναν οδηγό...

21/05/2007
Ραμπάτ (3.828 χλμ.)
Το Discovery ετοιμοπόλεμο. Επανεκκίνηση με συνουσία του Μόρι Καντέ.

22/05/2007
Μεγκές (4.127 χλμ.)
Εδώ έφτασαν οι Ραμπαίσι, εδώ ιδρύθηκε το Ma

23/05/2007
Μινιάτ (4.384 χλμ.)
Στο Μέσο Άτλαντα παρακολούθησα τον τελικό του Champions League...

24/05/2007
Ντανές (4.774 χλμ.)
Χωριά Βερβέρων νομάδων μέσα στο φαράγγι και να το πρώτο μας off road!

25/05/2007
Μερζούγκα (5.046 χλμ.)
Η καλύτερη εισαγωγή στη Σαχάρα, οπλά κάπως τουριστική για εμάς...

26/05/2007
Ταφρασσίτ (5.233 χλμ.)
Οδηγούμε εκτός δρόμου και το GPS μός δείχνει μέσα στην Αλγερία!

27/05/2007
Ερχαμίντ (5.444 χλμ.)
Γνωριμία με απίθανους τύπους της φυλής Σαχράουι.

28/05/2007
Ουαζζαλάτ (5.695 χλμ.)
Αξέκαστο δείνιο στο ελληνικό εστιατόριο Chez Dimitri και επίσκεψη στο κοηλυο-νισιά στούντιο Atlas.

29-30/05/2007
Μορακές (5.910 χλμ.)
Από την τρέλα της πάταρας Τζαμά εϊ Φνα στη θαλάσση του ριάντ Bel Baraka.

31/05/2007
Ταν Ταν (6.590 χλμ.)
Μετά το φρέσκο φαράκι στην Εσοσίρα, είσοδος στην έρημο - και αμφισβητούμενη - δυτική Σαχάρα.

01/06/2007
Ντάκλα (7.430 χλμ.)
Ένα σύγχρονο μπλιντ στη μέση του ουθενά... με 8 εκατ. μαροκινές νάρκες τριγύρω.

02-04/06/2007
Νουαντιμπού (7.935 χλμ.)
Μαυριτανία, μπλόκο φάρις κι ένας Έλληνας φίλος που ζει μόνος εδώ...

05/06/2007
Έρημος (8.133 χλμ.)
Παρέα με το Defender του Κριστόφ, 540 χλμ. off road δίπλα στη γραμμή του μεγαλύτερου τρένου του κόσμου.

06/06/2007
Σουμ (8.463 χλμ.)
Έπειτα από 350 χλμ. όμορο, ξανά ύπνος πολλών αστέρων...

07-08/06/2007
Τσιγγέτι (8.672 χλμ.)
Μια όαση μέσα στους αμμολόφους, η πιο παλιά πόλη της Μαυριτανίας.

09-11/06/2007
Νουακασότ (9.236 χλμ.)
Γνωριμία με άλλους ταξιδιώτες της Αφρικής.

12-13/06/2007
Σεν Λουί (9.600 χλμ.)
Κάμπινγκ στον Ατλαντικό και αμέριτες πιράρες φαρόδων τριγύρω.

14-15/06/2007
Ντακάρ (9.850 χλμ.)
Ώρα για σπληαγή παδιών στο Discovery. Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος...

TA NEA TOY DISCOVERY
Συνοδικά χλμ.: 6.032
Λίτρα ντίζελ: 798
Λίτρα/100 χλμ.: 13,2

Επισκευές: Αλληλαγή παδιών και φίλτρο παδιού (Ντακάρ) και καθαρισμός φίλτρο αέρα (Νουακασότ) και φίλτρο πετρελίου (Ντακάρ).
Παρατηρήσεις: Ο συμπλέκτης είχε ασαθή αίσθηση μετά την επισκευή, αλλά έστρωσε στη συνέχεια. Εκτός δρόμου οι αναρτήσεις επέδειξαν μεγάλη ενδοτικότητα και δεν κουράστηκαν ποτέ. Τα πίσω αμορτισέρ της Jam Sport θα μπορούσαν, όμως, να είναι πιο σκληρά. Κανένα πρόβλημα με την ποιότητα του ντίζελ (πάντα Total) μέχρι στιγμής.

FAQ Κόστος βίζας για Μαυριτανία: 250 νιρχάμ στην Κοζαμπιλάνκο Μία νύχτα με καμήλες στην έρημο: 500 νιρχάμ το άτομο Κόστος ντίζελ στη δυτική Σαχάρα: 6,2 νιρχάμ (0,6 ευρώ) το Gasoil350, 4,2 νιρχάμ το απλό πετρέλαιο Ασφάλεια αυτοκινήτου στη Μαυριτανία: 20 ευρώ/μήνα Ασφάλεια αυτοκινήτου στις χώρες της δυτικής Αφρικής: 30 ευρώ/μήνα Πού τ' βρίσκεις: Σε όλη τη Σαχάρα! Το χαρτί στα σύνορα Μαυριτανίας-Σενεγάλης: 10 ευρώ στον τελών... συν 10 στον αστυνομικό Πού βρέθηκαν τόσες Mercedes στη Μαυριτανία: Κλεμμένες είναι οι περισσότερες! Πόσο κοστίζει μια κάρτα κινητού: 50 νιρχάμ στο Μαρόκο (5 ευρώ), 3.500 ουγκιγιές στη Μαυριτανία και 4.000 CFA στη Σενεγάλη Ισοτιμίες: 1 ευρώ=11 νιρχάμ=340 ουγκιγιές=650 CFA

“ Δε θέλεις να αφήσεις την έρημο, όταν κολλήσει για τα καλά η άμμος στο ιδρωμένο δέρμα σου. ”